

EDITORIAL

VAN DIE REDAKSIE

MFGP (SA)

In 1970 the South African College of General Practitioners amalgamated with the College of Physicians, Surgeons and Gynaecologists to become a faculty of the newly named College of Medicine of South Africa. Existing members of the faculty were admitted to the College as Associate Founders. Future members would be admitted by examination. Thus the MFGP (SA) has come into existence and is recognised as an additional registrable qualification by the South African Medical and Dental Council. The first examination took place in October 1973 and future examinations will be held twice a year as are the other College examinations.

This examination represents an important step in the evolution of academic general practice in South Africa, and follows the precedent set by colleges and academies throughout the world. It must be pointed out that Pretoria University Medical School has for some years offered a three-year degree course in family medicine. Professor Howard Botha has been the pioneer and inspiration of this unique course.

It has long been recognised that the undergraduate course followed by one year of internship is inadequate training for general practice. Ideally there should be a period of vocational training for

the doctor who provides personal, primary and continuing medical care to individuals and families, and who considers their physical, psychological and social needs. The MFGP (SA) is aimed at testing competence in the skills required in this broad field. In order to assist prospective candidates the Faculty has compiled *A Guide to the Content and Attitudes of General Practice*.

Confusion exists among some colleagues about the role of the Faculty of General Practice and the purpose of its examination. It must be stressed that the College of Medicine is purely an academic body and that the examination is unrelated to the issue of fees. All the more credit is due to practitioners who have taken the examination. Several are older doctors who have not written an examination for 25 years or more—these deserve special commendation.

In our enthusiasm let us not lose sight of some important issues. General practice is not the sum of the specialities. It has its own body of knowledge, field of action and ethos. This must be reflected in the examination if it is to have any validity. On the other hand, successful candidates must regard attainment of the membership not as an end, but as an episode in the process of continuing education.

Mediese Opleiding

In die *Staatskoerant* van 21 Junie 1974 word die Regulasies in verband met die registrasie en opleiding van mediese studente uiteengesit (No. R. 1022). Dit is 'n interessante dokument omdat dit aan die een kant duidelike besef van die veranderende behoeftes wat geneeskundige dienste betref, aantoon, terwyl dit in sommige opsigte nog krampagtig bly vaskleef aan uitgediende begrippe wat ons sou gedink het nou nie eens meer ter sprake hoef te wees nie.

Wat die registrasie van mediese studente betref, is daar nie juis iets om oor kommentaar te lewer nie; dit is 'n reeks bepalinge wat vanselfsprekend noodsaaklik is en wat deur niemand as onredelik beskou kan word nie. Ons kan slegs hoop dat die universiteite daarop sal let dat die Geneeskundige Raad slegs voorlegging van die matrikulasiesertikaat met die eerste registrasie vereis. Ons moes tot op hoogte van ons 6de studiejaar as mediese student jaarliks al die matriekvakke weer oprakel. Die feit dat indien iemand tot die 5de of selfs die 4de studiejaar kon vorder, die matriekulasievereistes nie meer enige betekenis het nie, het nooit tot die registrasiepersoneel deurgedring nie.

Die aanhef tot Hoofstuk 2, wat die minimum leergang vir geneeskunde aangee, is seker wat literêre meriete betref, een van die hoogtepunte in die geskiedenis van die *Staatskoerant*. Dit is nie vir ons moeilik om na styl en inhoud te raai wie die skrywer was nie. Dit is nie 'n publikasie waarin mens normaalweg sou gaan rondsnuffel vir goeie leesstof nie, maar hierdie inleiding is nie te versmaai nie. Die Regulasies wat daarop volg lê weer neer, soos dit in die verlede was, dat geen graad wat registrasie as geneesheer moontlik maak, toegeken mag word voor 6 jaar van studie agter die

rug is nie. Die *Staatskoerant* maak geen melding van die nuwe denkrigting van 5 voorgraadse studiejare met 2 verdere werksjare in een of ander vorm van internskap nie.

'n Grondige onderrig in die biologiese wetenskappe is 'n *sine qua non* vir goeie mediese praktyk, in so 'n mate dat baie geneeshere wat reeds ervare praktisyns is, die behoefte voel om van tyd tot tyd hul agtergrondskennis op te knap. Nogtans kleef die Regulasies steeds vas aan die aanvaarding van plantkunde as een van die toelaatbare vakrigtings. Miskien is dit 'n korrekte benadering want óns leermeesters het voortdurend daarop gewys dat dit eers later in die kliniese praktyk duidelik sal blyk hoe waardevol, indien nie noodsaaklik nie, sulke plantkundige onderleg wel is. Ons het jarelank in die praktyk geduldig gewag om dié insig te ontwikkel en toe maar later aanvaar dat die besef van die waarde van plantkundige kennis eers in die redaksionele kantoor van die *Tydskrif* sal toeslaan — dit gaan nou seker enige oomblik gebeur.

Evaluering van geneesmiddels, van die doeltreffendheid of andersins van behandelingsmetodes, van verwagte morbiditeitstendense, ens. berus vierkantig op 'n goeie begrip van die statistiek. Dit is nie net die navorser wat sy resultate statisties ontleed nie. Iedere huisarts en spesialis baseer daagliks sy oordeel op sulke beginsels, al word dit half onbewus gedoen. Nogtans is daar van 'n verpligte kursus in die statistiek geen melding nie. Dit is werklik moeilik om te begryp hoekom so 'n onontbeerlike onderdeel van die opleiding aan die diskresie van die fakulteite oorgelaat word, en ons kan slegs hoop dat die mediese skole op eie houtjie hierdie kursusse sal instel.
